

Mutatványszám.

I. SZ.

A MI KIS CZICZÁNK. (lásd 7. l.)

NELLIKE.

Elbészélés gondatlan kis gyermekek számára.

ELSŐ CZIKK.

„Mama! Mama!“ kiáltott Nellike, hazaszaladva az iskolából, — „mehetek kissé sétálni Rózsikával? Oly szép az idő. Hazajövök jókor és megtanulom a leczkémét.“

A szobában senkitől sem nyervén feleletet, Nellike hirtelen megfordult sarkán, szerteszét szórta könyveit és sebesen rohant fel a lépcsőn és épen jókor érkezett, hogy anyjának kezéből kiüssön egy kosarat, melyben alig néhány percz előtt rendbehozott tiszta fehér ruha volt; a ruhadarabok mindenfelé szétszóródtak a poros lépcsőn.

„Ejnye, te gondatlan rosz kis leány! Mindig csak kárt és bosszúságot okozasz nekem!“ kiáltott anyja haragosan s aligha meg nem simogatja kissé, ha Nellike hirtelen az asztal alá nem menekült volna; mert Barnáné asszony kissé heves természetű volt. Takarodjál előlem! Mindig csak bosszantasz! Mindig csak a játékra gondolsz. És mutasd csak — mi huzódik ott utánad?“

Ezzel megfogta menekülni akaró kis leányát, kinek ruhájáról egy hosszú szalag lefeszlett; így hordta Nellike a szalagot már reggel óta, úgy hogy az egészen össze is szakadt.

„Oh édes mamám, én nem tehetek róla . . . megakadtam egy szegben, aztán a Károlyka tovább szaki-

totta; de majd megigazitom. De most elbocsátsz, ugy-e mama? A hidnál várakozik reám Rózsika“, szólt Nellike, egy csomóba gombolyítva a lefityegő szalagot, hogy annyira szemet ne szurjon.

De anyja nagyon jól tudta, mit jelent az, ha Nelli kisasszony igéri, hogy „majd megigazitja.“ Nagyon határozottan azt felelte tehát: „Nem fogsz kimenni a házból ily rongyosan; nem szégyenled magad? Menj rögtön szobádba, végy tűt és czérnát és varrd fel szépen a szalagot; máskor pedig vigyázz magadra, járj illedelmesen és ne jöjj haza, mint valami tépett kis macska.“

Nellike látta, hogy ezuttal nem mehet sétálni, kissé restelte is tépett ruháját s így nem volt mit tenni mást, mint szobácskájába vonulni; nagyon bosszusan ment, úgy sajnálta a szép mulatságot, melyre Rózsikával számított, s mely helyett most itt kell ülnie és összetódania ezt a hosszú, szörnyű hosszú szalagot. Leült egy székre, keservesen sirt és bosszankodott sokáig. De miután látta, hogy senki sem törődik zokogásával, végre is csak rászánta magát a kellemetlen munkára.

Az ám! de hol talál czérnát és tűt? Egy rendszerető kis leányt ugyan csak bosszantott volna, ha látja, hogy és hol kereste Nellike a tűt. Volt hajdan igen csinos szekrénykeje, de ennek most már nem volt kulcsa, a teteje meg összetört, és a mi benne volt: czérna, pamut, gomb, szalag,

viasz, gyűszű: mind egy nagy gombolyagba volt keverve, melynek nem lehetett sem elejét sem végét megtalálni; hiába is keresett volna ott valaki egy valamire való szál ezérnát vagy tűt. Nellike nagyon jól tudta, hogy hiába keres, de azért csak keresett s még jobban össze-vissza hányt mindent a szekrényben; tűt nem talált, hanem szerencsésen ráakadt egy szál zöld selyemre, melylyel varrni lehetett volna, ha lett volna tű; de ezt hiába keresett. Anyjától nem mert kérni, mert csak tegnap kapott tőle két szép tűt, — de hogy hova lettek, hova tette? az sehogys sem akart eszébe jutni. Arra emlékezett ugyan, hogy mikor egy komédiás csapat ment el a ház előtt, akkor tette félre valahova. De hogy hová? . . . A mint erre gondolt, véletlenül az ablakra tekintett, melyből tegnap a komédiát nézte, — s ime; ott ragyogott a két fényes tű a napfényben, egy virágcserep földjébe szurva.

Egészen este lett már, mire Nellike azzal a szerencsétlen szalaggal elkészült s ekkor meg új bajt vett észre. A szalag fekete volt s ő zöld selyemmel varrta fel, a mi nem éppen nagyon illett össze. Hát most lefejtse és újból ezérnát keressen és újból varrja? De már ennél furfangosabb volt Nelli kisasszony, fogta a tintát és szépen feketére festette a zöld öltéseket, aztán mint a szél lerohant a lépcsőn, de a mint az utcára ért, Rózsika már szemben jött vele Halász Mariskával.

„Ejnye, Róza, ilyen hamar indultál haza? Én még csak most jövök,“ szölt Nelli lelkendezve.

„Mama azt mondta, hogy siessek, mert ő nagyapáékhoz megy; azt mondta, hogy hozzak magammal ozsonára valakit, téged vagy Mariskát és én vártalak is vagy félóráig, de csak nem jöttél. Ekkor találkoztam Mariskával és most ő jön velem, ámbár téged jobb' szerettelek volna.“

Mariska ugy tett, mintha semmit sem hallana, de szorosán fogta Róza kezét, és sürgette, hogy siessenek haza.

Szegény Nellike nagyon elszomorodott. „Azt ígérted pedig Róza, hogy engem fogsz magaddal vinni. Cseréljünk Mariska; téged ugy sem hívott volna Róza, ha velem találkozik. Engedd, hogy én menjek; neked adom azt a kis gyűrűt, melyet multkor ugy megszerettél.“

Hanem Mariska nem olyan leány volt, a ki egykönnyen felad valami jó dolgot; aztán őt ritkán is hívták valahová s így semmi kedve sem volt oda engedni mostani szerencséjét.

„Nem kell nekem a te gyűrűd, Nelli; Róza hozzám jött és hívott ozsonára; én ezért fel is öltöttem és most már megyek Rózával, akár hogy haragszol is. Menjünk, Róza!“ Azután halkán fülebe sugta Rózának: „Kaptam egy ezüst hatost, ezt majd ketten elköltjük.“

(Folytatjuk.)

Bujósdí. (lásd 11. l.)

A gyermekek s a legyecske.

(Képpel a 12. lapon.)

Az ablaknak nekirepült a legyecske döngve :
 Pajkos fiú, pajzán lányka fogta legott közre,
 S szörnyű kínzást követtek el a szegény legyecskén.
 Egyszerre csak tündér vágat elő fehér kecskén.
 S feddvén őket a tündérke, fakad ily szavakra :
 „Ej te gonosz kis nép, ilyet tettel te már gyakran !
 Éreztétek hát ti is, hogy esik az ily játék!“
 S megemelte bú-veszszéjét — Soha ilycsodát még !
 A mily kicsi volt az imént a döngő legyecske.
 Épolynagyra, mindnagjobbbranóttmeg az egyszerre.
 S most a pajkos fiúk, lányok mentek az ablaknak
 Sikítottak, könyörögtek, rémültek ugyanesak.
 Már most nekik kellett mászni az ablaküvegre.
 Már most őket tépte a légy, s ők jajgattak döngve.
 Jaj! ugy féltek, dideregtek, egész oda voltak.
 Bizony csuda, hogy egy szálíg, mind belenem holtak.
 Ekkor megkönyörült rajtuk a tündérke szive :
 S foszlott a varázs, hogy újból veszszéjével inte.
 A gyermekek az ablakról ismét lekerültek,
 A légy pedig az ablakfán megint békén ült meg.
 „Remélem, használt a leczke! A meggyőtrés vétek!
 Mi nektek fáj, azt kissebben el ne kövessétek!“

A ravasz uszkár-kutya.

(Képpel a 12. lapon.)

Volt egy uszkár. Lompos farkát,
 Pajkos fiúk huzogatták.
 Egyszer meg — jaj, a roszt csontok !
 Rakóttottek vas-abroncsot.
 Szegény uszkár utcahoszszat,
 Futott, futott, majd megszakadt.
 S a roszt fiúk mind utánna.
 Bottal, kövel, fahusáanggal.
 Egyszer egyik — ugy történe —
 Egyedül jött szembe véle.
 Fogja magát uszkár koma.
 A konyhába beosona.
 S a szegről bográcsot vesz le

S megáll vele kicsit lesbe.
 Aztán, mert nem veszik észre,
 Odasompolyog mögéje. —
 A fiú, mitsem gyanitva
 Szögzi szemét a papirra.
 Zsupsz! az uszkár mint a varga
 A kabátja hátuljához.
 A bográcsot odavarrta.
 Aztán esufos csabolással.
 Udvarába visszalábal.
 S a kapuból azt ugatja :
 „No most próbáld te is urfi !..
 Be szép vagy az ebugatta!“

Vad L a c z i.

(Képpel a 9. l.)

Jó papája, jó mamája
 Mindig intik, de hiába.
 Még is már vagy huszonkétszer
 Vettek Laczinak játékszert.
 A mint kapja, földhöz csapja
 S dühösen megtánczol rajta.
 Szegény csikó, lisztes molnár
 Mintha száz esztendő vón' már !
 Égnék áll a hintó rudja,
 A hintóbul is ki tudja :
 A kis kocsis hova lett ?
 Hanem egyszer, ép ma reggel,
 Vad Laczinak megesett.
 A mint épen, majomképen
 A nagy szekrény tetejében,
 Épen azért, mert a papa.
 Meg a mama megtiltotta :
 Drága findzsát keresett,
 S jaj! a szekről leessett.
 Baja ugyan nem nagy lett,
 Csupan a bal lapoczkája
 Kékült meg egy keveset.

A méh-köpü.

Kis olvasóink a mai számban egy méh-kast kapnak rajz mintának. Szeretném, ha egy valóságos méhkas volna, hogy látnák, mily csodálatos élet foly e kis világban, mint dolgozik a sok ezer meg ezer munkás méhecske hajnalhasadtától kezdve egész szakadó estig, míg az utolsó nap-sugár is eltűnik.

Néha megesik, hogy egy-egy kósza darázs betolakodik a köpübe és bizva erejében, mézet akar lopni. A méhek közt nagy a zsongás-bongás ilyenkor, de azért nem ijednek meg: százanként rárohannak a zsványra, s ennek csakhamar melege kezd lenni, és szeretne kiszabadulni, de a nyílást is száz meg száz méh állja el s a darázs végre agyoncsipetve meghal. Hanem a köpüből kivinni nem bírják a kis méhek a nagy ellenség holttestét; hogy tehát rothadásával meg ne rontsa a levegőt, rögtön körülfogják, körülragasztják egy mézből és viaszból álló ragadós keverékkel, mely aztán megkeményedik. Ugy szólván befalazzák s az ellenség, mint egy darab kő marad ott intőképül más betolakodóknak.

Máskor meg egy kis csiga lett kíváncsi megtudni, mi történik a méhköpüben? Sokszor látta, hogy szállnak ki és be a méhek, ezek a piczi állatok, melyektől, úgy gondolta csigabiga barátunk, bizony nincs mit félni. Aztán még, ha csipnek is, azért hordja a csiga magával az ő jól cserepezett házát, hogy akármikor belebujhassék s akkor aztán a méhek nem bánthatják, ha még olyan dühöse is.

Csiga barátunk tehát szép csöndesen elcsuszott a köpüre és beosont a nyíláson; de alig hogy bent volt, züm, züm! már nagy zsongás támadt s egy méhecske ugyan csak nyakon csipte, a szó szoros és szurós értelmében. A csiga nem kelle-

mes mulatságnak találta ezt, s ezért mélyen behuzódott házába s gondolta magában, hogy most már nem bánthatják a méhek, akárhogy zsongnak-bongnak is. De nagyon csalatkozott szegény! Rögtön körülvette egész raj méh, betapasztotta a csiga-házikó nyílását, aztán vastagon körülragasztotta az egész csigát, úgy hogy ki nem bujhatott többé, és csakhamar megfuladt. Ekkor aztán lekaparták a köpü fenekébe, s ott maradt, hol egészen kővé vált.

Ha a köpüt, meg a két méhecskét szépen lerajzoljátok, a mama mézes dióval fog megjutalmazni titeket s ha aztán nekem bekülditek, a legjobb rajzoló szép mesés-könyvet kap ajándékba.

JÁNOS BÁCSI.

A zajos szomszéd.

(Képpel a 8. l.)

Itt a kakas! A járása be kényes!
Itt a kakas! Farka tolla be fényes!

Kakas bácsi, mondja meg azt nekem kend,
Fent hordja-e sarkantyuját, avagy lent?

Mert úgy tudom, a sarkantyú tarajos.
Taraj meg — no, ne legyen kend haragos.

Ugy igaz, hogy a taraj a bubján van,
A sarkantyú meg czizmája aljában.

Ugy-e bár, kend huszár is volt valaha?
— Huszár bizony a javából s nem baka! —

Riadót is tud fúni kend igaz a!
Kukorikú! kikriki! a parola.

Jól ismerem kakas bácsi kendet én,
Kend ébreszt föl minden napnak reggelén.

Gizike és a tündérek.

Képes könyvét nézegetve
 Ult kertjében Gizike.
 Fura képek voltak. Vajjon
 Tündérek-e, vilik-e?
 Tarka szárnyon ott zizegnek
 Közepén a zöld ligetnek;
 Ott, hol a patak locsog
 Ott, van kies otthonok.

Gizi aztán kis ágyába
 Tért aludni csendesen.
 Egyszerre csak kis emberke
 Ágya előtt megjelent.
 Himes ruha fénylett rajta,
 (Arany szöszből kacabajka)
 Csipkéből volt a gallér —
 Maga finom gavallér.

— Szép jó estét, kis lányasszony!
 Reám gondolt, úgy hiszem.
 Eljöttem hát kis kegyedhez —
 De ne féljen semmit sem.
 Tisztességgel udvarolni
 Jöttem ide. Sok szép holmi.
 Drága kő, gyöngy az öné.
 Vár a hintóm. Nos, jön é?

Gizi esőpött sem szabódott —
 Utban voltak csakhamar.
 A kis hintó csak úgy repült:
 Csak úgy tünt hegy, völgy, avar.
 A kis ember egyet sem szólt.
 Az utazás nagy csöndben folyt.
 Egyszerre a kis barát
 Palota előtt megáll.

— Kövessen most, kis lányasszony,
 E palota itt, enyém.
 Bűvországnak a királya,
 Tündér- király vagyok én.
 Még halandó ember lába
 Hatarimon át nem hága.
 De kegyed kivételkép
 Birodalmamba belép.

És megfűtta ezüst kürtjét
 S a kapu föl pattana,
 S száz meg ezer apró népnek
 Hemzsegett ki nagy raja.
 S tánczra kelve hányan voltak,
 Ugyancsak furán tánczoltak.
 Csak elvélve itt, amott,
 Egyik másik aludott.

— Most vigyázzon, kis lányasszony.
 Így szólt a kis fejdelem.
 Vigyázzon minden szavamra
 Semmit el ne feledjen:
 Lássa, ezen vidám lények
 A tiszta jó érzemények.
 Sors legyen bár mostoha —
 Ők nem változnak soha.

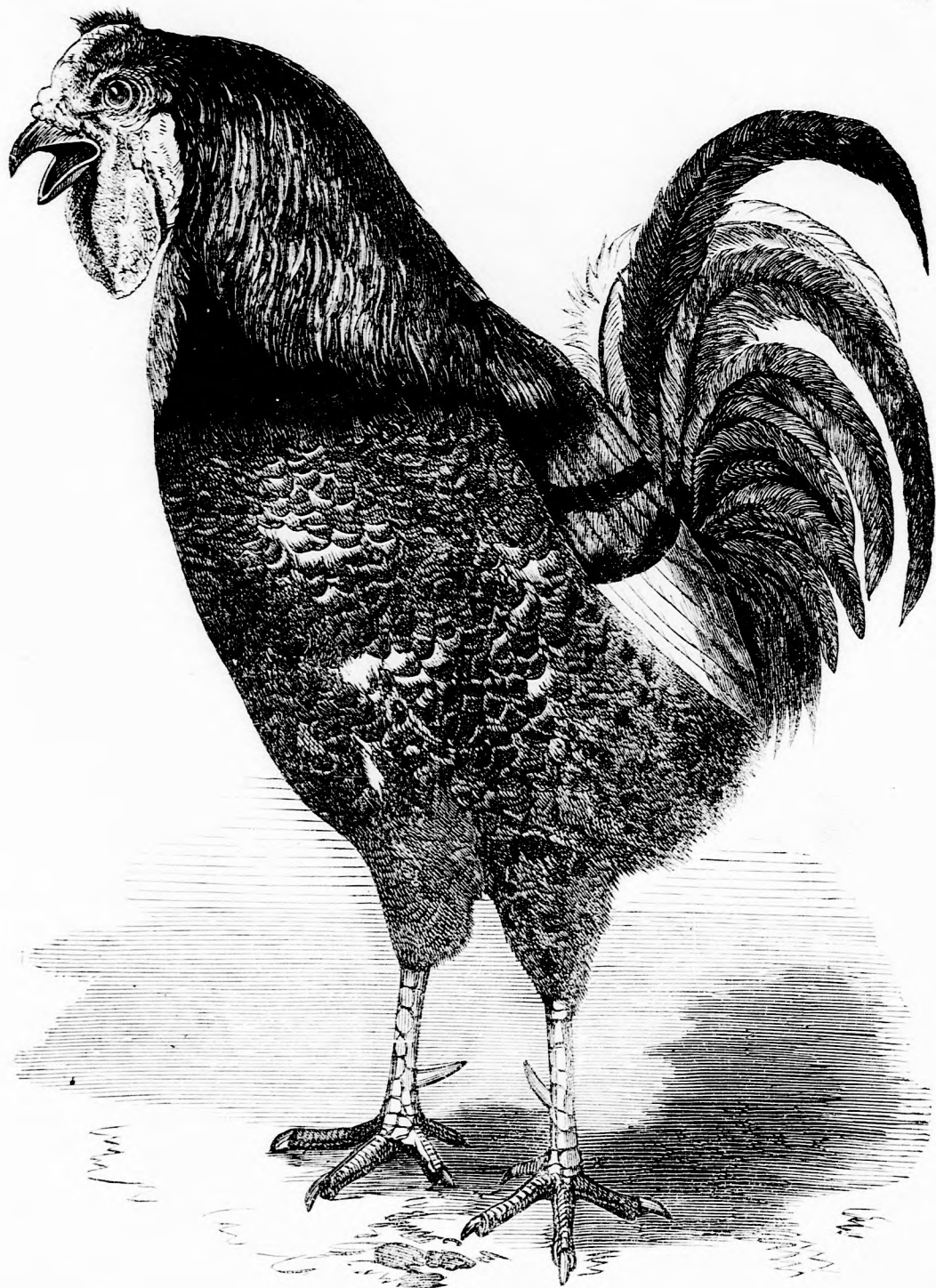
Hátul a komor legények,
 Kiken a bilincs zörög,
 Azok a gonosz érzések —
 Rab voltuk hosszú, örök.
 Mit ajkukon kiszalasztanak:
 Minden szavuk méreg, maszlag.
 Mely, ha szívünkbe osont
 Kedvet, örömet leront.

Kis Gizike, most a földre
 Vissza kocszizhat megint.
 S a mit látott, a mit hallott,
 Jól megtartsa sor szerint.
 Tündére a jónak szépnek
 Rakjon kis szívében fészket
 És — nini — egy rezzelés —
 Csak álom volt az egész!

A mi kis cziczánk.

(Képpel a czimlapon)

Iluska, Iluska!
 Itt a piczi cziczuska.
 Jer ide
 Ferike.
 Fogd meg hamar, izibe!
 Szeme fényes, szőre puha,
 Sima mint a bársony ruha.
 S mert még gyöngö
 Foga, körme:
 Még ő neki nem lehet
 Megfogni az egeret.
 Talba ütve fejecskejét
 Így költi el tejecekejét.
 S mikor aztán nyakig van,
 Dorombolni kezd vigan:
 Dúr, dúr, durrog dúr.
 Kisasszonyka, ifur,
 Esztendőre vagy kettőre
 A kis czicza vén kandúr.

A ZAJOS SZOMSZÉD. (lásd 6. l.)

VAD LACZI. (lásd 5. 1.)

Boldog Pista.

I. FEJEZET.

Melyben a történet még nem kezdődhetik.

ka pedig ennek egyszerűen az, hogy senki sem tudta, ki volt Pistikának apja anyja, vagy, hogy egészen kicsinyke korában hol és milyen sorsban volt?

II. FEJEZET.

Pistika első megismerkedése a nagy világgal.

Egy éjjel rongyokba takart kis gyermek feküdt elhagyatva az ország-
uton egy falu közelében.

Nem messze kövekkel megrakott nagy szekér jött; a lovak vagy a ke-
rek bizonyosan agyontiporják a sze-
gény kicsikét.

Egy öreg árendás ment arra, zse-
bében nagy csomó pénzzel. „Nem az
én gyermekem,” mondja, „és ha fel-
veszem, még pénzembe kerül.”

A nehéz szekér közelebb jött.

Uri asszonyság jött aztán, fénye-
sen öltözve, mert a faluban szent Ist-
ván napját ünnepelték.

„Nem vehetem föl a gyermeket,
mert mindenfélét fecsegnének rólam,”
mondá s odább ment.

A szekér már közel döcögött.

Finom öltözetű ur jött, fehér kez-
tyűvel.

„A gyermek bemocskolná keztyü-
met” szolt és odább ment és így még
sokan.

A nehéz szekér már egészen a
gyermekhez ért. Ekkor egy öreg sze-
gény ember ment el, mellette, a ki
nem is látott jól. „Ugy látszik, ott
egy kis gyermek fekszik,” szolt, „de
a koesi elgázolna, ha fölvenném;
aztán annyi gyerek van a világon,
hogy ez az egy akár meg is halhat.”

A lovak már éppen emelték pat-
kóikat a kis fiura.

III. FEJEZET.

Szerencsés menekülés.

De éppen e pillanatban ment arra
Örzsé néni néhány apró játékszerrel
kezében; a faluban bucsu volt; ott
vette a görögtől otthon levő négy kis
gyermeké számára a játékszereket.

„Oh! uram Jézus!” kiáltott fel s
elszórta a játékokat, átszaladt az uton
és épen a lovak lába alól hirtelen
felkapta a kis gyermeket. Ni ni, kis
baba! A biz a, szép kis fiu!”

Örzsé néni megcsókolta a kis ba-
bát, hazavitte, felöltöztette, játékot
adott kezébe és jól tartotta.

„De mi legyen a neve?” kérdezte
a férje, mikor hazajött és hallotta a
történetet.

„Legyen Pista, ma ugyanis sz. Ist-
ván ünnepe van.”

„Hát legyen Pista.”

IV. FEJEZET.

Tíz esztendővel később.

Örzsé néni fölnevelte Pistikát sa-
ját gyermekeivel együtt és úgy mint
saját gyermekét. Kaptak jó darab ke-

nyeret
Megtanít
egy kics
lött em
szép, erő
fucska

„Mé
a lovak
néni, m

„Jó
felelt P

De
mekek,
tartani
sárnap

„Id
napi ke
Pista, m
„Aztán
világba

Gyere
Igy
kicsiny
fogadjak
söt még
jóság,
a kis ke
Maga G
tásra ki
többít r

Na
egymás
alatt e
most. V
lének i

nyeret és néha egy-egy kis ütleget. Megtaníttatta írásra, olvasásra, meg egy kicsit számolni, de mindenek fölött emberségre. Így aztán Pistika szép, erős, okos ürge és emberségtudó fiúcska lett.

„Mégis csak jó, hogy fölvettelek a lovak lába alól,” mondogatta Örzse néni, mikor Pista már tíz éves volt.

„Jó, hogy Örzse néni vett föl,” felelt Pista.

De minél nagyobbak lettek a gyermekek, annál nehezebb volt őket el-tartani s Örzse asszony sokszor va-sárnap sem tudott nekik ebédet adni.

„Ideje, hogy magam keressenem meg napi kenyereimet,” gondolta magában Pista, mikor már tizenkét éves volt. „Aztán szeretnék kissé szét is nézni a világban.”

(Folytatjuk.)

Bujósdí.

(Képpel a 4. lapon.)

Gyerekek, gyerekek! Játsszunk bujósdit! Így kiáltott Gyuricza, a legnagyobbik a sok kicsiny között. Fölszólítását nagy tetszéssel fogadják. Klárrika, Marczika, Juliska, Andorka, sőt még a piczi Gizike is, ugyanazon csöpp jószág, mely ott gubbaszkodik nagyóvatosan a a kis kerítés tövében, mind örül a tréfának. Maga Gyuri, ki még most édes apjának száritásra kiakasztott inge mögött áll, lesz az, ki a többit megkeresi.

Nagy suttogás támad, titokban integetnek egymásnak s aztán mély csend. Gyuri, ki ez alatt egészen félrevonult: vigyázva előkerül most. Vajjon hova lehettek? Pedig a kópé fe-lének is tudja már a buvókáját, hol van. A

„Peták“ kutya az ólból szintén érdeklődik nézi a játékot, s ámbár valamennyit látta hova vette magát, kukkot sem szól.

A többire ha rákadsz is, Gyuri de van itt még valaki, akit nem fogsz megtalálni. Én megmondhatnám. Látok egy félig nyitott ajtóban egy kis kezét — annak a kéznek a végében. akármilyen legyen, ha nem Andorka van. No Gyuri légy szemes, mert én el nem árulom.

Apró versek apró emberek számára.

I. A méhecske.

Nézzétek csak ott a ürge méhecskét,
Kis virágból szedi az a mézeeskét.
De nem erőszakkal szedegeti, nem.
Szép szerével, szép okosan, szeliden.
S lám, a virág sértetlenül megmarad
S himporából, a mennyi kell, annyit ad.

II. Esik eső . . .

Esik eső karikába
A kis Laci kalapjára.
S a hány csöpp esik le rája
Annyit hullat szempillája.
— Minden egyes eső szem
Rontja pörge fővegem!
— Se baj Laci, értsd meg pajtás.
Eső után bő a hajtás!
Esőtől azik a föld.
Ázott földből kél a zöld.
Zöld fűszázból a kalasz,
A kalászból buzaszem,
Ebből liszt s lisztből kalács —
Ne búsulj hát semmitsem.

III. Nap és árnyék.

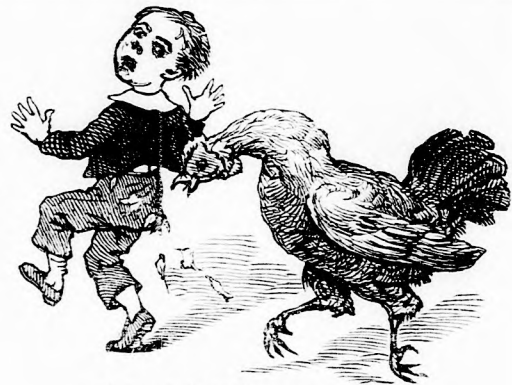
Be melegen süt a nap! —
Jaj, be hűs a bokor alja!
De ne zugolódjatok
Hogy a jó nap meg ne hallja.

Noha bágyaszt melege
Mégis neki köszönheted,
Hogy a bokor aljában
Lelsz föl enyhe örömeidet.

APRÓ VISZONTAGSÁGOK.

Itt van a légy mely a pajkos
Gyermekeket megtépázza,
S melynek ebben a füzetben
Van még a históriája.

Kakas farkát jól megtepte
Sandor urfi minapába'
Bezzeg kijutott most neki:
Még siratja a nadragja.

Itt látjátok lerajzolva
Azt a kis történetet:
Melyben kinzóját az uszkár
Miképen büntette meg

Ez is furesa, nagyon furesa
Sora három kis fiúak:
Mig fürödnek, ruhájukba
Parti béka bele bunak.

Jaj te szegény, szegény baba!
Ki segít az oly bajon
Mikor a gondatlan dajkát
Pótolja egy kis majom.

Mama, papa! Jaj, segítség!
Körülöttem éhes cziczák!
Hogy na be nem jöttök gyorsan
A tejemet mind elisszák.

JAJ, HA MINDEZ RAJTATOK ESETT VOLNA MEG! —

BLANKA

la
le
ba
kedve. S
mint sétá

menjenek
közel n
mert ott

Alig
duzzogva
nem aka
a vásárt
azt a sok

BLANKA ENGEDETLENSÉGE ÉS MI
KÖVETKEZETT BELŐLE.

Blanka tiz éves erős és szép kis leány volt, kinek csak a tréfában és mindenféle játékban telt kedve. Semmit sem szeretett annyira, mint sétára menni, s az uton elmaradoz-

ni; hanem azért még sem szerette volna ha valahol igazán eltévedne.

Egyszer nagy vásár volt a városban; kötél-tánczos és mű-lovarcsapat is érkezett s nagy sátort ütött a piacon. A vásár napján Blankát édes anyja sétálni küldte a Panni szolgálóval és ennek megparancsolta, hogy

menjenek ki a kertekbe, s valahogy közel ne járjanak a vásárpiachoz, mert ott nagy a tolongás.

Alig, hogy kint voltak, Blanka duzzogva szólt: „Nem tudom, miért nem akarja a mama, hogy megnézzük a vásárt; pedig oly szép volna látni azt a sok embert, sátort és játékbódét!”

Panna leányasszony, noha tizenhét éves volt már, még sem volt valami nagyon megbízható cseléd s nem igen szeretett asszonyának engedelmeskedni. „Mamája bizonyosan azt hiszi, hogy én ott nem tudnék vigyázni és baj érné a kisasszonykát. Pedig dehogy nem tudnék, dehogy

nem tudnék! Csak úgy mint a kertben, vagy talán még jobban.“

„Bzony tudna,“ szolt Blanka kisasszony. „És én úgy szeretném látni a vásárt; menjünk oda, Panni!“

„Elmehetünk,“ felelt Panni, „de ígérje meg, hogy egy szót sem szól a mamájának. Tudom, hogy örülni fog kisasszonyka, ha oda megyünk; van ott szép czirkus is, és egy hatosért beeresztik az embert.“

„Oh! ha volna hatosom!“ kiáltott fel Blanka. „Aztán mi van abban a czirkusban?“

„Mindenféle, kis leányok tánczolnak lóháton, mint a tündérek; járnak kötélén, és bukfenczet vetnek. Meg majmok is vannak; oh, az nagyon szép!“

„Jaj Pannika, nem mehetnénekoda?“ rimázkodott a kis leány.

„Nem bánom: de ígérje meg, hogy semmit sem szól a mamának; akkor elviszem.“

„Oh, egy szót sem mondok, kedves, jó Pannikám!“ ujjongott Blanka.

Nem sokára elérték a sátort, melyben mindazon csodadolgok voltak láthatók, miket a cseléd emlegetett. Sok durva legény és parasztlány bá-méskodott a sátor körül, keményen oldalba taszítván sokszor Blankát, még a szolgálót is, míg végre a czirkusban helyeiket elfoglalták. Blanka soha sem látott még ilyesmit. „Ha ezek a goromba emberek nem volnának itt, valóságos tündérország volna ez,“ gondolta magában. Hogy a czifra lovakat elővezették s a fiatal leányok csillogó

ruhában tánczolni kezdtek azokon, Blanka szinte sugárzott az örömtől és így gondolkozék magában: „Mily boldogok lehetnek azok a kis leányok, hogy ilyen szép zene mellett tánczolhatnak és mindenki bámulja őket!“ Mikor pedig egy egészen piczi leányka, aranyos csipkés ruhában, kötélén kezdett tánczolni, Blanka öröme nem ismert határt. „Oh, ha én olyan lehetnék, mint ő, nem adnám az egész viláért!“ szolt a bohó gyermek.

Az előadásnak vége lett, de Blanka nem tudott másról beszélni, csak arról a kis kötél-tánczosnőről, kit „tündér Iloná“-nak neveztek.

„Oh, Panni, én mindig csak erre fogok gondolni: mindig csak azt kívánom, hogy én is úgy tudnék kötélén tánczolni!“

„Azt megtehetné,“ szolt Panni nevetve. „A komédiások nagyon szeretnék, s ha a kisasszonyt megkaphatnák, ingyen is tanítanák. De most ne beszéljen többet erről, mert még el találja otthon árulni a kisasszony, hol jártunk.“

Blanka nem szolt többet, de két vagy három napig mindig csak Panni szavai felett gondolkozott. Egy reggel aztán észrevétlenül elosant a czirkus felé. Ez körül volt kerítve, de a mint Blanka a kerítés mellett járt, végre ajtórá talált, melyen át meglátta a kötél-tánczos csapatot. Egy igen piszkos fiatal asszony lépett ki és kérdezte, mit akar? Blanka azt felelte, hogy az igazgatóval akar beszélni.

Erre eg-
lépett e-
hogy kö-

„Oh,
czosnő
a vörös
meg fog
ton, de
hónap r
a kötél
csak ki-

A k
nem jel
szülei
nagyon
czosok
adásra
sak val
Blanka
gyon
megteki
valának
durva,
mig az

Az
ság len
kokból
ágyra f
Másnap
redt f
egy m
többé
mindig
felkölt
tőle a
lott, a
volt,
kezdett

„A

Erre egy magas, vörös arczu férfi lépett elő s Blanka elmondta neki, hogy köteltánczosnő szeretne lenni.

„Oh, és milyen pompás köteltánczosnő lesz, kedves kicsinyem!” szolt a vörös arczu. „Egy pár nap alatt meg fogja tanulni. Jöjjön el szombaton, de ne szóljon senkinek; egy hónap múlva oly szépen tánczol majd a kötélén, mint a papa és mama csak kívánhatják.”

A következő szombaton este Blanka nem jelent meg az ozsonánál s míg szülei minden irányban keresték, ő nagyon boldog volt, mert a köteltánczosok közt mulatott, kik az esti előadásra készültek s mind igen nyájasak valának iránta. De így közelről Blanka nem találta a dolgot oly nagyon szépnek; a tündéri ruhák, jól megtekintve: ócska, piszkos rongyok valának, a szép tündérleányok meg durva, közönséges nők mindaddig, míg az előadásra fel nem öltöztek.

Az előadás véget érven, a társaság lenyugodott és Blankát egy zsákokból és ócska ruhákból készített ágyra fektették a „tündér Ilona” mellé. Másnap reggel nagy társzekéren ébredt föl s látta, hogy utban vannak egy másik város felé. Nem tudott többé elaludni; „tündér Ilona” még mindig mellette alult; ezt tehát most felköltötte és mindenfélet kérdezett tőle a czirkus életről. De a mit hallott, az nem éppen nagyon kellemes volt, s szegény Blanka ugyancsak kezdett haza kívánczolni.

„Az öreg Samu bácsi majd meg is

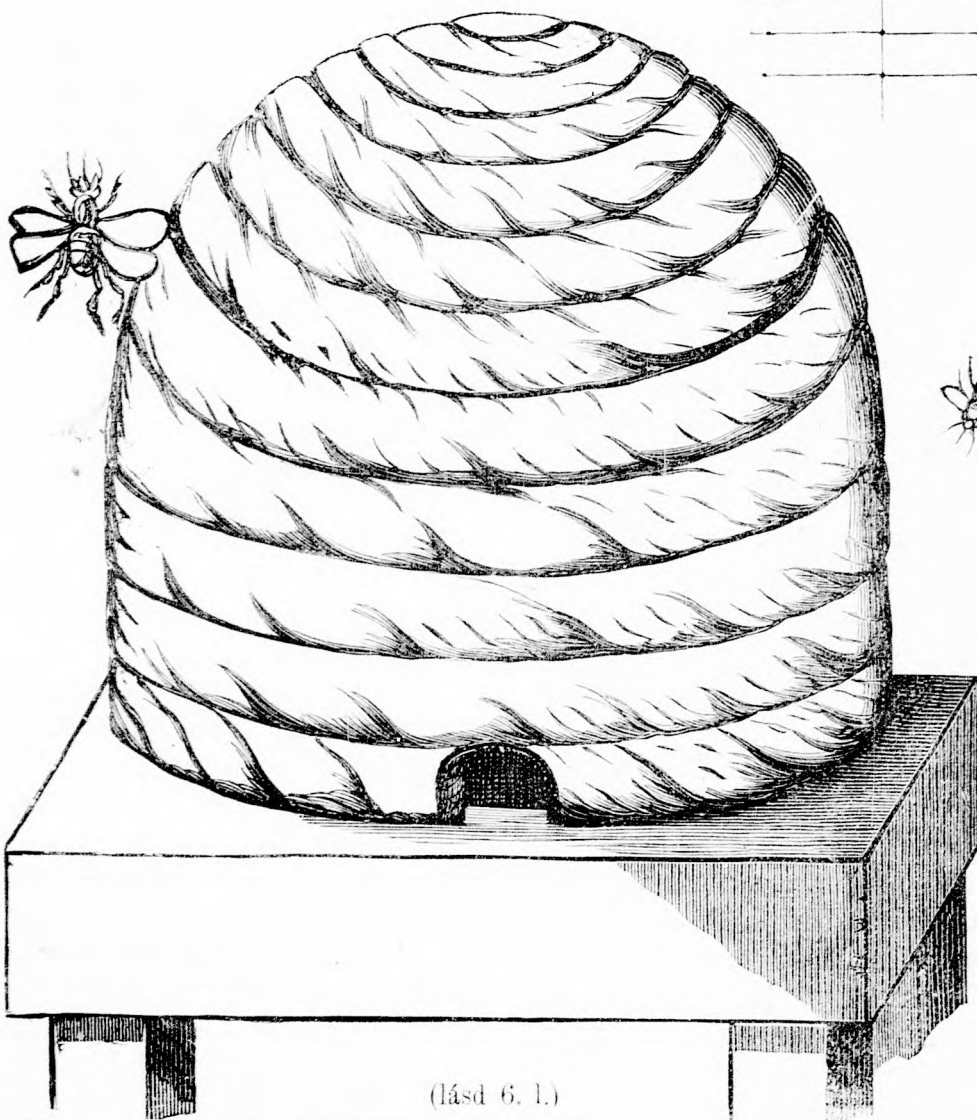
fogja verni tanítás közben,” szolt a kis leány. „Mikor én oly sokszor leestem és Samu bácsi annyit vert, inkább szerettem volna meghalni; de most már tudok a kötélén járni, most már nem ver, csak szid és káromkodik.”

Másnap reggel, hogy a sátor fel volt ütve, Blanka elkezdte a köteltánczleczkét, s mestere, ki azelőtt oly nyájasan szolt hozzá, most ütötte, fülön fogta, szép szöke haját megránczigálta, szidta s végre azt mondta, hogy egyelőre nem lehet másra használni, mint hogy végigjárja az utcákat azokkal, kik hirdetni fogják a városnak a csapat megérkezését. Felöltöztették tehát ezifra ruhákba, fejére pedig csak egy virágkoszorút adtak, úgy, hogy a forró nap majd kiszütötte szegénykének a szemét és leperzselte gyenge arczát. Így járt végig az utcán, félig ajultan, midőn egy utcza sarkán a bámuló tömegben hirtelen megpillantott egy arczot és sirva és örülve kiáltott feléje: „Papa, kedves papa! kérlek, vigy el engem, oh vigy haza!”

Blanka atyja természetesen rögtön fölismerte kis leányát, drabantokért futott s mire a köteltánczos-csapat visszatért a sátorba, már ő is ott volt és magához vette Blankát, ki sirva kért bocsánatot könnyelműségéért és engedtlenségéért. De ez jó leczke volt neki, — mert ezentul engedelmes volt és meg tudta becsülni mindazon jót, mit szülei csöndes házában élvezett.

A „KIS LAP” RAJZ-MINTÁI.

Kis barátim! Mielőtt lerajzolnátok ezt a méh-kast, húzzatok egy függőleges egyenes vonalt fölülről lefelé, olyat, mint a milyen A betűvel van megjelezve. Aztán több vonalat keresztbe húzzatok rajta. E keresztvonalásokon pontozzátok ki szépen a méh-kas kör-rajzát. Ha mindezt megtettétek, akkor papa, mama vagy a tanító bácsi fogja megmutatni nektek, a többit mikép csináljátok.

(lásd 6. l.)